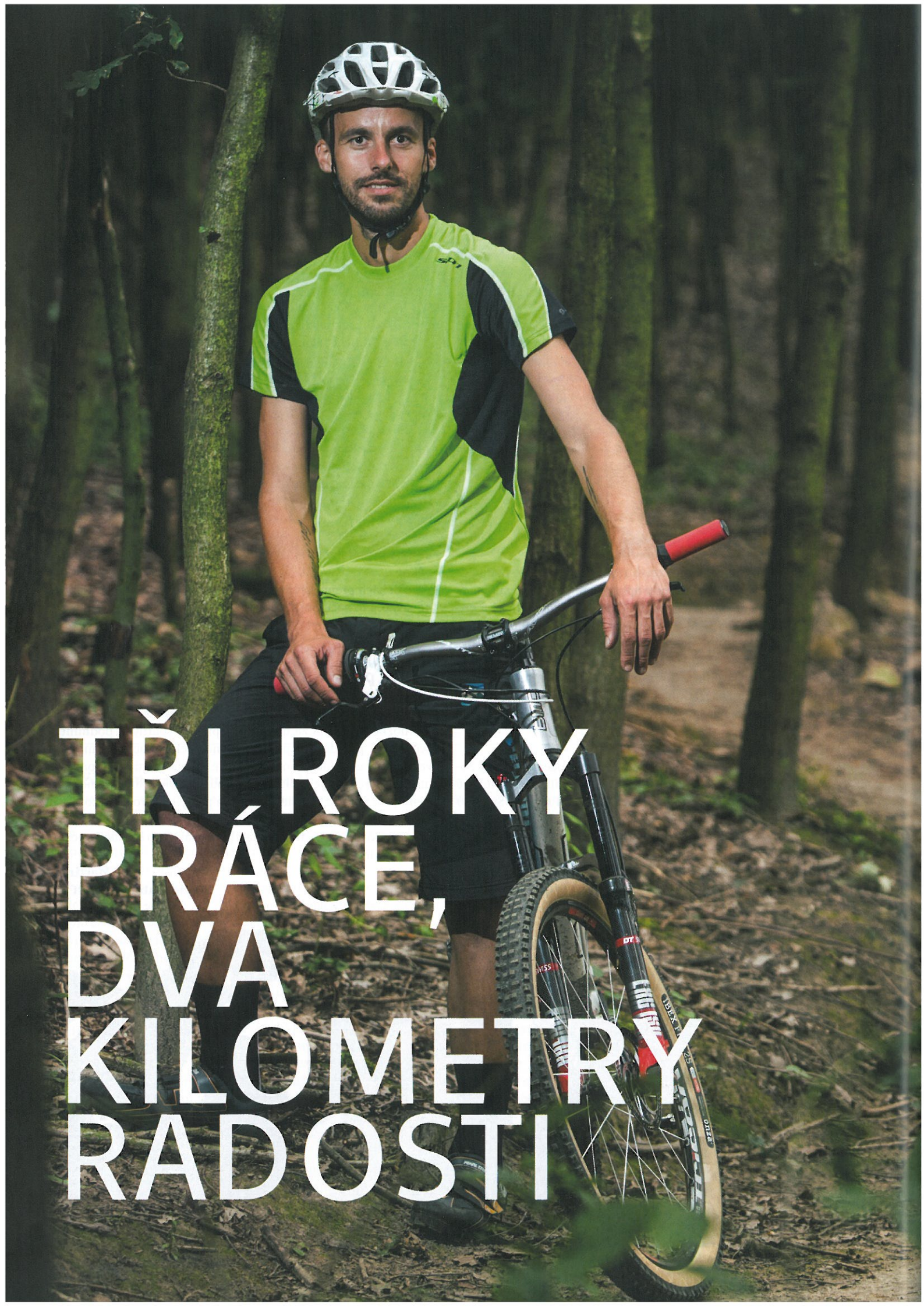

A man with a beard and a white cycling helmet stands in a forest, leaning on his mountain bike. He is wearing a bright green short-sleeved jersey with black accents and black shorts. The bike is a full-suspension mountain bike with a black frame, red handlebars, and knobby tires. The background is a dense forest with many thin tree trunks and a forest floor covered in leaves and twigs. The lighting is natural, suggesting daytime.

TŘI, ROKY
PRÁCE,
DVA
KILOMETRY
RADOSTI

VI. BEZ KOPÁČŮ NENÍ TRAILŮ

Václav Utinek

Dobré projekty nemusí být velké a každý stavitel nemusí mít vizi bikového centra typu „Smrk“ nebo „Rychleby“. I kratší stezka může region oživit, přilákat jezdce z bližšího i vzdálenějšího okolí a utužit místní bikerskou komunitu. Pro pěkný příklad jsme si zajeli do Mysločovic nedaleko Otrokovic, kde Václav Utinek v lesíku za obcí vymodeloval zhruba dva a půl kilometru dlouhý okruh.

Do Cykloparku Mysločovice, jak je počín pojmenován, jsme se vypravili i s koly, abychom jen nepovídali a mohli Václavovu stezku také vyzkoušet. Trail se klikatí v úzkém pruhu lesa jižně od obce. Začíná branou u altánku na cyklostezce, odkud v zatáčkách podél plotu hřbitova nabírá pár výškových metrů ke kříži s vyhlídkou. Následuje klesání s terénními vlnkami a klopenkami, v němž už se připravuje odbočka s náročnějšími překážkami. Opět něco vystoupáme, chvíli po rovině klíčujeme hájem a pak už jenom sjíždíme. Tahle část je na stavební prvky nejbohatší, což se příznivě odráží i na zábavnosti – mají tu 60 metrů dlouhou dřevěnou lávku, klopenky, skoky. Trvá to určitě kratší dobu, než by se nám líbilo, a už se opět vracíme po cyklostezce na start. Popis zní stručně, ale i v hodně svižném tempu na trati strávíte skoro pět minut. Vše si tedy ještě párkrát zopakujeme.

Pěšina je zábavná, bezpečná a už po první zimě pěkně vyžralá. Kvůli necelým třem kilometrům na podobný trail nikdo z druhého konce Česka nepojede, ale mít ho za barákem, cestou z práce nebo ze švihů si ho naopak „stříhne“ úplně každý. V následujícím rozhovoru jsme se Václava ptali, co projekt podobného rozsahu obnáší, kde bral inspiraci a jaké jsou jeho plány do budoucna.

Karel Kuchler

Foto: David Stella a archiv Cykloparku Mysločovice

Václave, kdy a jak v tobě zrálo odhodlání něco v Mysločovicích postavit?

„Dřív jsem na kole závodil, ale před šesti lety jsem začal podnikat a času bylo stále méně. Když se pak situace trochu zklidnila, už jsem se na cyklistiku díval jinak. Viděl jsem, že popularita horských kol tady v okolí hodně vzrostla, ale že bikeři nemají ideální podmínky. V posledních letech tu vznikla síť asfaltových cyklostezek, která propojuje Mysločovice s okolními obcemi a městy, a mě napadlo, že by se na ni dal navázat terénní okruh.“

Trail jsi postavil na pozemku jen zhruba kilometr dlouhém a 400 metrů širokém. Omezovalo tě to hodně?

„Nechtěl jsem stavět nic velkého, takže rozloha lesa byla dostatečná. Mým cílem není srovnávat se s velkými trailovými centry, i proto jsem to nakonec pojmenoval 'Cyklopark'. Okruh vedoucí po obvodu parcely má i s asfaltovým dojezdem zhruba 2,5 kilometru. Je tu potenciál ho různými odbočkami uvnitř lesa natáhnout ještě přibližně o 500 metrů. Víc už tu udělat nejde.“

Komu les patří a jak se ti s majitelem při stavbě jednalo?

„Část lesa patří obci, část je církevní. Měl jsem trochu obavy svůj plán na obci předložit, ale jim se nápad líbil a zastupitelstvo jej schválilo okamžitě. I obec chce, aby se tu něco dělo, a tak mi vychází vstříc. Za to jim strašně děkuji. Na farních pozemcích to bylo

složitější. Trvalo rok, než jsem je přesvědčil, že nejde o komerční projekt. Musel jsem vyznačit a postavit základní okruh na obecním, pak teprve pochopili, o co jde, a mohl jsem pokračovat i přes jejich část. Když teď vědí, že trail nestavím za účelem výdělku ani nepoškozují žádný majetek, je i s farností spolupráce velmi dobrá. Takže stezka je legální, není tu nic načerno, vše je smluvně ošetřené.“

Majitel pozemku je jedna věc, pohled myslivců, starousedlíků a chatařů druhá. Jak vychází s nimi?

„Ze začátku jsem i u nich hodně vyvracel názor, že to dělám pro zisk. Musel jsem pořád opakovat, že jsem fanda do cyklistiky a chci jen nabídnout další možnost trávení volného času. I když si pár lidí stále myslí, že jsem na stavbu dostal tučnou dotaci, většina místních tomu fandí. Snažím se být s každým zadobře, všechny jsem obešel, i ty, které jsem nemusel – třeba myslivce. Snažil jsem se s každým najít společnou řeč. To se podařilo. Například myslivcům vede stezka přímo kolem bažantnice, přesto neruší. A oni ji využívají jako krásný chodník.“

Takže žádní záškodníci, žádné konflikty?

„Maximálně zmizí nějaká cedulka značení, ale s tím se počítá, hned ji doplním. Ale to je asi všude stejné. Teď chci dát ke startu okruhu desku se základním náradím na lankách. Nedělám si iluze, že tu zůstane dlouho, ale třeba budu překvapený. Snažím se, aby byl okruh vhodný i pro pěší, mám všude cedulky 'respektujeme se

navzájem'. A zatím jsme nezaznamenali případ, že by tu cyklista do někoho najel nebo že by si naopak cyklista stěžoval na chodce. Funguje to zcela bez problémů."

Sleduješ, kdo trail využívá? Třeba místní děti? Rodí se v Mysločovicích díky němu noví bikeri?

"Asi tady v okolí není nikdo, kdo by jezdil na kole a nejezdil sem. Občas přijede třeba i auto se 'závoďáky' ze Vsetína – hodinku tady krouží a trénují. Na popularitu kol u dětí to vliv také má. Všimnul jsem si, že děti, které sem jezdily na starých 'šrotech', si pořídily nová kola a nové vybavení a začaly se tomu více věnovat. S tím jsou samozřejmě spojené i nějaké úrazy, které už tu byly. Naštěstí nic vážného. Jezdí sem hodně i celé rodiny. Ale také sem místní lidé chodí na procházky nebo si zaběhat. Starousedlíci, kteří byli ze začátku skeptičtí, si to nyní chválí – díky stezce se dostanou do míst, kam to dříve nešlo, protože byla zarostlá. Ale všichni respektují, že cyklista tu má přednost."

Máš alespoň přibližná čísla návštěvnosti? Kolik lidí tu denně projede?

"Přesnou statistiku nemám, ale když třeba pracuji na údržbě, napočítám o víkendu kolem dvaceti lidí za den. Bude to tedy zhruba sto průjezdů týdně. Může se to zdát málo, ale vzhledem k velikosti cykloparku jsem spokojený. Když pořádám měřené tréninky, projede tudy samozřejmě mnohem víc lidí, je to třeba 200 průjezdů za 40 minut. A na stezce není vidět žádná destrukce."

Takže se tu i závodí?

"Jednu středu v měsíci dělám takové 'měřené tréninky'. Měli jsme tu časovku a dvě cross-country okolo 40 minut. Podařilo se mi dohodnout s vlastníkem sousedního pozemku, takže jsme okruh na závod ještě trochu natáhli na jeho louku. Sjíždí se sem z okolí hobíci i elitáci, pro které je to dobrá příležitost si v týdně zazávodit. Neplatí se startovné, rozdám jednoduchá čísla a jede se cyklokrosovým způsobem – kdo je o kolo, končí. Sbírají se body a po posledním závodě dám nejlepšímu nějaké ceny. Jsem až překvapený, jak to lidi baví. I teď v době dovolených sem přijelo skoro padesát závodníků."

Pojďme teď k technické stránce věci. Kde jsi sbíral zkušenosti se stavbou? Účastnil ses nějakého školení?

"Školení jsem zvažoval, ale nakonec jsem jen jezdil na Smrku a v Rychlebkách a pozoroval, jak jsou tam stezky udělané. To mi hodně dalo. Také jsem spoustu věcí konzultoval s majitelem firmy,

od níž jsem měl půjčené stroje. I na internetu se dá najít řada užitečných videí. Ale učil jsem se za pochodu. A velmi brzy jsem zjistil, že když se něco ošidí, rychle se to projeví. Pořád vím o pár místech, která se po zimě budou muset opravit. Ale to k tomu patří."

Stavěl jsi sám, nebo jsi měl pomocníky?

"Ze začátku jsem tu hodně býval sám. V týdně skoro vždycky, ale o víkendech sem tam někdo pomohl nebo se udělala větší brigáda. Zapojil se třeba i místostarosta nebo starosta, někdy přišlo deset patnáct lidí. Když jsem potřeboval, vždy se našli kamarádi a pomohli!"

Jakým způsobem jsi okruh trasoval?

"Jak jsem řekl, inspiraci jsem hledal u již existujících umělých trailů. Hlavním cílem bylo, aby stezka vydržela. Vespod jsou drenáže, měkká místa jsou vybrána a zasypána, sklony jsou udělány tak, aby voda neodnášela materiál. Díky tomu tu nemáme bláto a nároky na údržbu nejsou velké."

Minimální údržba je asi snem každého provozovatele. Kolik pozornosti tedy vyžaduje stezka teď, když už je hotová?

"Jak trail zraje, je to méně a méně náročné. Ale potřeba bude pořád. Pravidelně ho ošetřuji proti travinám a náletům, okruh také kontroluji vždycky po bouřkách, aby byl bezpečný a čistý. Brigády už budou pouze na jaře a na podzim. Zjara se opraví škody po zimě, na podzim je ideální čas pro tvorbu nových úseků a vylepšování těch stávajících. Letos budeme dodělat první prodloužení a ještě nějaké klopenky, které lépe podrží."

Máš vyčíslené náklady na celou stavbu?

„Velmi příjemně mě překvapili sponzoři, po nichž jsem žádal stroje a materiál. Když jsem na fotkách ukázal, co už mám hotové a co bych chtěl ještě postavit, bez velkého přemlouvání mě podpořili. Mechanizaci mi půjčila místní stavební firma, materiál poskytl nedaleký lom. Peníze jsme neměli a ani je nechtěli. Z vlastních zdrojů jsem něco poplatil, ale byly to řádově tisíce korun, žádné velké částky. To hlavní, co podobný projekt stojí, je čas. Manželka byla někdy hodně naštvaná, že jsem přišel z firmy a hned zmizel v lese. Jsem jí vděčný, že to vydržela. Naštěstí sama jezdí na kole, tak to dokázala pochopit.“

Na co bys upozornil své případné následovatele? Co tě nejvíc potrápilo?

„Ze začátku jsem si myslel, že budu jen kopat a za půl roku to bude hotové. Pak ale zjistíš, kolik na stometrovém úseku může být to problémů. Nakonec z toho byly tři roky. Ale tím to nekončí, pak je tu neustálá údržba. Musíš stezku opečovávat, než vyzraje, ale také třeba sekat trávu kolem, někdy shrabat listí. Důležité je neztratit nadšení. Vždy je proto lepší větší parta, než když to jsou tři čtyři lidi. Jinak to šlo kupodivu hladce. Ty tři roky strašně rychle utekly. Pamatuji si, jako by to bylo včera, jak jsem se tu v zimě procházel a představoval si, kudy by to mohlo vést. Když pominu těch pár škůdců na značení a nějakou tu fámou po vesnici, neměl jsem vlastně žádné potíže. A teď jsem rád, že to funguje, jak jsem plánoval – nedochází k žádným potížím, baví mě to a odpočinu si u toho.“

V nejvyšším bodě okruhu jsme viděli rozestavěný altánek. To je také tvoje práce?

„To už není přímo součástí Cykloparku – místní kluci tam dělají ohniště se zázemím. Ale samozřejmě ho může využít každý – odpočinout si tam, něco si opéct... Až budeme mít příští měsíc poslední závod, uděláme tam závěrečné posezení.“

Na začátku okruhu je vidět i logo ČeMBA. Spolupracujete nějak?

„Sám jsem členem ČeMBA, protože si myslím, že je potřeba takovou organizaci podporovat. Její předseda Vašek Volráb zároveň jezdí do sousední vesnice na chalupu, tak jsem ho poprosil o pomoc se značením. Chtěl jsem, aby bylo v souladu s tím, co asociace plánuje v budoucnu používat. Okruh jsme také společně projeli a doladili označení nebezpečných míst. Zároveň jsem od ČeMBA přejal kodex užívání, který je vyvěšen na startu. Organizace také pomáhá Mysločovice propagovat na svých stránkách, upozorňuje na brigády a podobně.“

A sám máš nějakou vlastní propagaci?

„Vytvořil jsem profil na Facebooku a webové stránky www.cyklo-parkmyslocovice.cz. Tam zájemci najdou všechny aktuální informace.“

Máš v plánu areál nějak dál rozvíjet?

„Do délky už není kam se zvětšovat. Ale chtěl bych ještě přidat obtížnější úseky uvnitř lesa – navést tam balvany, udělat nějaké seskoky a podobně. Také mám v plánu vytvořit alternativní návrát terénem podél cyklostezky, aby se vůbec nemuselo jet po asfaltu. Na větší sousto už bych si ale netroufnul – hlavně z časových důvodů. To už by musela dělat nějaká firma a to by bylo o jiných penězích.“

Neuvažoval jsi, že by ses spojil s nějakou podobnou lokalitou v okolí, aby se sem vyplatilo přijet i bikerům ze vzdálenějších koutů země?

„Ono tady toho v okolí moc není. Vsetín a Kyčerka už je celkem daleko a směrem za Otrokovicemi je již rovina. Okolní lesy jsou soukromé, a i když se s majiteli dobře znám, cyklisty do nich pouštět příliš nechťejí. Jsou tu nějaké nelegální tratě, s těmi se však nedá počítat. Ale ojedinělost se dá chápat také jako výhoda – lidé o Mysločovicích vědí, rádi si sem zajedou. Je to na cyklostezce, je to legální. Teď jednáme se sousední obcí Sazovice, kterým se náš projekt líbí, že by se na jejich sportovišti udělal pumptrack. Dal jsem jim kontakt na kluky z Bikeparkitectu a doufáme, že se nějak domluví, protože by to byla další zajímavá možnost ježdění v okolí.“

Spousta lidí z branže tě zná také jako dovozce DT Swiss a Onza. Vidíš nějakou možnost napojení parku na podnikání? Třeba podpořit jeho rozvoj z firemních zdrojů nebo tu naopak propagovat své produkty?

„To jsem nikdy nedělal a ani dělat nechci, tyto dvě věci dost striktně odděluji. Firmu mám v Otrokovcích – to je práce, tady doma v Mysločovicích relaxuji. Nikde tu není ani zmínka o DT Swiss a podobně. Maximálně sem občas něco zavážím v popsané dodávce. Jediné, čím se ve firmě podpořím, je to, že si udělám na park čas.“

A poslední otázka – jak často se tu vozíš?

„Spoustu času strávím v práci, mám rodinu, trénuji na běžecké ultramaratony, takže na ježdění mnoho času není. Zajedu sem jednou dvakrát týdně, ale spíš proto, abych zkontroloval, jestli je trail v pořádku, a posbíral odpadky.“

